

ХРИСТО ФОТЕВ
БАЛАДА ЗА СЕБЕ СИ СЛЕД
ЗАМИНАВАНЕТО НА МАРИЯ

chitanka.info

Навярно моите пръсти са студени,
но аз не мога вече да ги стопля.
Когато се събудя, ще си вече
заминала... Когато се събудя,
ще трябва много дни, за да си върна
лицето на света около мене —
на всички близки хора аромата —
сега не ми е нужна любовта им.
Като кама, забита във земята,
ще прозвъни самотното ми тяло.
И само любовта със силни длани
отново тъжната кама ще вдигне.
И аз отново страстно ще се врежа
в плътта на дните светли или тъмни.
Ще ме вълнува всяка нова среща
с цветя и птици, с хора и дървета.
Ще ме разплаква всяка чужда болка,
а всяко чуждо щастие внезапно
ще ми напомня бързите ти стъпки,
докато неусетно те забравя...
И аз ще се събудя. Ще потъна
в уханната вода на свойте ноци.
Небето — ярколюспесто — ще падне
във чашата ми като златна риба.

На своите приятели отново
ще подаря най-светлите си думи
и ще се смея, ще кънти в гласа ми
онази властна радост, че живея.
Жените ще минават с пъстри дрехи
и в бяло, ах, цветът на тишината,
една жена ще ме докосне кротко —
ще каже, че е мислила за мене...
Коя е тя? Къде е тя? Не зная!

*Аз само зная, че дълбоко в мене
остана любовта, навярно утре
отново ще се влюбя. Трябва всички
да сме безумно влюбени, тогава
като децата мислиме красиво,
сънуваме звезди, говорим дълго
с дърветата като с любими хора.*

*Аз ще живея! Ще живея, както
човешката ми жажда повелява,
и всеки има право да осъжда
или приветства моите желания.
Аз няма да броя като монети
минаващите дни, ще правя нещо
не само да се храня, а да бъда
в приятелството на добрите хора.*

*И заедно със всички непрестанно
аз ще се боря със живота, който
ни ражда за любов, а после страшно
враждува с любовта. Ще пазя само,
ще пазя само своята усмивка,
готова да прегърне всички хора.
Когато я изгубя, ще потърся
в нощта отново своите приятели.
И ще мълчиме. Светлината звездна
ще ни притисне като златна плоча.
Ще каже някой, че не сме по-мъдри,
а просто, че сме деца. Тогава
случайна птица или само сянка
на прелетяла много ниско птица
ще възкреси едно червено слънце —
ах, веселото слънце в Анхиало.
Отново ще потръпна като в треска
при допира на твоята бяла дреха,
а в сенчестите улици отново
ще се разперят малките прозорци.*

*Плетачките на мрежи ще ни гледат,
ще се усмихват старите рибари,
ще се забравят — гларуса отново
ще налети и риба ще открадне.
Но ние ще вървиме много бързо
към пясъка, където ще изплува
като с голяма баладична лодка
една луна, която ще ми върне
и синьото море, от обещания излято.
И скромните цветя, възпяващи пръстта.
И птиците, отнесли двадесет и петото ми лято
далече някъде, далече някъдена края на света.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.